

er slet ikke slaaet fast, at Flertallet ønsker det. Hvad angaar de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgkreds angaaende Revision, da har den højtærede Minister udtalt sig derom, og det lader jo ikke til, at den højtærede Minister synes, at der skal ske nogen Forandring i saa Henseende. Imidlertid skal dette Spørgsmaal blive taget under Overvejelse til 3die Behandling, i hvert Fald vil jeg henstille til Udvalget at overveje Sagen, og vi kunne da se, hvad der kan komme ud deraf. Men det forekommer heller ikke mig, at det er nødvendigt at gaa til Statsrevision; Finansudvalget vil meget godt kunne befatte sig med Revisionen. Det vil kunne revidere og se, om der er sket noget, der ikke burde ske, og som burde paatales. Skulde der være sket noget, der burde paatales, kan det meget godt ske gennem Finansudvalget.

Harald Jensen: Den ærede Ordfører udtalte, at den særlige Grund til at gøre Himmelbjerggaarden til selvejende Institution, var ikke Hensynet til Velgørenheden, men det ærede Medlem glemte at sige, hvad den særlige Grund da var. Den fik jeg ikke at vide. Dernæst udtalte den ærede Ordfører, at jeg havde sagt, at Flertallet havde slaaet fast, at Plejelønnen skulde forhøjes. Det tror jeg nu ikke, jeg har sagt; hvis det er opfattet saaledes, skal jeg gerne rette det derhen, at Flertallet har givet Absolution, hvis Plejelønnen forhøjes. Det er en Fremtidsudsigt, som Flertallet har, og saa siger det: I kunne altid gøre Regning paa vor Tilgivelse, hvis I hæve Plejelønnen fra 150 til 190 Kr. Jeg tror nu, at det er omtrent det samme som at hæve Plejelønnen med det samme, idet en Bestyrelse jo gerne vil arbejde under saa gode Forhold som muligt. Jeg tænker derfor, at det, naar dette slaas fast, ikke skal vare saa længe, før Bestyrelsen søger at faa Plejelønnen sat op. Den højtærede Minister spurgte, hvad der var tjent ved Statsdrift, og mente i det hele taget, at det blev min Opgave at sige, hvorfor Statsdrift skulde være saa fortrinlig. Den højtærede Minister skød Bevisbyrden bort fra sig, skønt det var ham, der under første Behandling fremsatte en Paastand; men paa den, der fremsætter en Paastand, hviler jo ogsaa gerne Bevisbyrden. Den højtærede Minister udtalte sig nemlig ved første Behandling i Retning af, at den selvejende Institution var den bedste. Jeg skal ikke

komme videre ind paa at sige, hvad der er tjent ved at gøre Himmelbjerggaarden til Statsanstalt. Jeg kan godt se, at den vil blive dyrere at drive for Staten, idet der ikke vil komme noget i Tiggerposen; de milde Gaver, man venter, ville blive borte, og i den Forstand vil Driften blive noget dyrere. Jeg mener ogsaa, at det godt kan være, at en Statsinstitution arbejder noget tungere, men jeg tror til Gengæld noget sikrere. Og skulde jeg sige, hvad der er tjent ved at gøre den til en Statsinstitution, vil jeg minde den højtærede Minister om, at jeg kan nævne det med et eneste Ord: Brejninge, det viser, hvad der kan ske under en selvejende Institution. Det vilde have været umuligt under en Statsinstitution. Naar man gør noget, der er borte fra, hvad man kalder Sædvane eller den almindelige Regel, man kan ogsaa gerne sige, den sunde Fornuft, skal man virkelig give Grunde derfor. Her have jo fremmede ikke en eneste Skilling i denne Institution. Staten ejer det hele, de 100,000, og den garanterer for 60,000 Kr., og det saaledes, at man ikke med nogen Grund kan vente, at denne Garanti skal være lidet betydende; den vil tværtimod blive meget betydende. Naar man saaledes ejer en Ejendom, forekommer det mig ganske ejendommeligt, at man skyder den væk fra sig, sætter den uden for sit eget Styre. Det forekommer mig unaturligt. Den højtærede Minister talte om Skiltet, men det synes mig, at jeg klart har paavist, at §§ 5 og 6 nærme sig saa nær til en Statsinstitution, at der kun er et lille Skridt at gøre, og det, synes jeg, burde gøres. Den højtærede Minister sagde ogsaa, at de Tal, han havde fremhævet ved 1ste Behandling, vare rigtige. Jeg skal ikke benægte det, jeg har ikke gaaet dem efter; men jeg synes, at det er en underlig Sammenligning, der drages. Det er jo dog ikke givet, i alt Fald staar det ikke for mig saaledes, at det skal være lige saa dyrt eller billigt at forsørge aandssvage som at opdrage blinde og døvstumme. Der er en stor Forskel paa de to Ting. Jeg ved godt, at aandssvage ogsaa skulde have Lærere, men i mangt og meget er det jo dog væsentlig et Forsørgelsesspørgsmaal, medens det i det andet Tilfælde drejer sig om at gøre disse Mennesker saa dygtige som muligt, for at de kunne gaa ud i Livet igen. Det forekommer mig derfor, at Lignelsen halter. Hvis jeg maa anstille en Sammenligning, uden at den højtærede Minister bliver vred paa mig